

faa — Tilfælde, idet en saadan Undtagelsesbestemmelse muligt vil afføde Krav om Rejsehjælp i mange Tilfælde, hvor der ikke er tilstrækkelig Grund til at yde denne Hjælp. Udvalget skal derfor blot ganske henstille om en Lempelse i Fortolkningen af Ordet „Familie“ er mulig, saaledes at de nævnte Ulemper undgaas, idet man, saafremt Ministeriet ikke maatte finde det juridisk forsvarligt at fortolke „Familie“ som ogsaa omfattende de omhandlede Tilfælde, bemærker, at Udvalget under Hensyn til de faa Tilfælde, der som nævnt kan være Tale om, mener det rigtigst at blive staaende ved den nuværende Praksis fremfor at foreslaa en Undtagelsesbestemmelse, hvis Virkninger vanskeligt kan overses.

Med Hensyn til § 298, Stk. 3, hvor det ved at erstatte Ordene „ved den Kommunehjælp“ med Ordene „ved Hjælp“ foreslaas, at Straffevirkningen af ulovlig ydet Rejsehjælp ikke fremtidig gøres afhængig af, at der i Tilflytningskommunen ydes paagældende trængende Kommunehjælp, bemærkes, at Udvalget er enig i, at reale Hensyn taler for at udvide Bestemmelsen saaledes, at der bliver Hjemmel til at paalægge den ulovligt handlende Kommune at yde fuld Refusion af andre Hjelpearter, som i Forholdet mellem Kommunerne indbyrdes bæres i samme Forhold som Kommunehjælp.

Under Udvalgets Overvejelser er indgaaet Spørgsmaalet om Betimeligheden af at sætte en Tidsgrænse for Varigheden af § 298's strenge Virkninger. Bestemmelsen er efter sin Forhistorie en Straffebestemmelse, der alene tilsigter at modvirke, at Kommunerne ved Ydelse af Rejsehjælp medvirker til at lægge Forsørgelsesbyrder over paa andre Kommuner. Udvalget er imidlertid af den Opfattelse, at Bestemmelsen, saaledes som den foreslaas, ved under nærmere angivne Omstændigheder at paalægge en Kommune Pligt til at yde fuld Refusion til Tilflytningskommunen indtil Trangstilfældets Ophør, og hvad der er væsentlig, saaledes at den refusionsydende Kommune er afskaaret fra at anmelde Udgifterne til mellemkommunal Refusion og Tilskud fra den fælleskommunale Udligningsfond, kan virke altfor haard og i nogen Grad skyder over Maalet. Som Forholdet nu er, kan en ringe Ubesindighed eller Uforsigtighed fra et socialt Udvalgs Side medføre, at vedkommende Kommune i en undertiden meget lang Aarrække selv maa bære ofte betydelige Udgifter ved en Persons Forsørgelse i en anden Kommune. Udvalget vil mene, at Bestemmelsens Formaal tilstrækkeligt opfyldes, saafremt de nævnte strenge Virkninger begrænses til et bestemt Tidsrum — og man vil herved finde 2 Aar passende — saaledes at den fulde Refusion, saafremt Trangstilfældet ikke maatte afbrydes forinden efter de almindelige herom gældende Regler, efter de nævnte 2 Aars Forløb afløses af sædvanlig Opholdskommunerefusion, og saaledes at Undtagelsen fra Refusion fra det mellemkommunale Refusionsforbund og fra den fælleskommunale Udligningsfond bortfalder.

Udvalgets Forslag gaar herefter ud paa følgende:

I § 298, Stk. 1, udgaar Ordet: „Forsøger“, og Ordet „Kommunehjælp“ ændres til „Kommune- eller Fattighjælp“.

§ 298, Stk. 3, formuleres saaledes: „Ydes der Rejsehjælp, uden at Betingelserne herfor efter Stk. 1 er til Stede, er den Kommune, hvorfra Hjælpen er ydet, forpligtet til — saafremt Trangstilfældet ikke afbrydes forinden, jfr. herved Reglerne i §§ 60—63 — fuldt ud i 2 Aar fra Tilflytningen at regne at refundere og selv at bære den Kommunerne, det mellemkommunale Refusionsforbund og den fælleskommunale Udligningsfond (for Udlændinge Statskassen) paahvilende Andel af Udgifterne ved al Hjælp, som derefter maa ydes vedkommende i andre Kommuner. Foreligger der en grov Tilsidesættelse af Bestemmelsen i Stk. 1, kan det dog af Arbejds- og Socialministeriet bestemmes, at den nævnte Begrænsning af Refusionsforpligtelsen til 2 Aar bortfalder“.